

Nové příběhy se šťastným koncem

Starostlivá veverka

Zuzana Pospíšilová
ilustrovala Zuzana Slánská

Skutečné příběhy z naší přírody

FRAGMENT

Nové příběhy se šťastným koncem

Starostlivá veverka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Zuzana Pospíšilová
Nové příběhy se šťastným koncem
Starostlivá veverka
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Nové příběhy se šťastným koncem

Starostlivá veverka

Zuzana Pospíšilová
ilustrovala Zuzana Šlanská

FRAGMENT

Text © Zuzana Pospíšilová, 2020

Illustrations © Zuzana Slánská, 2020

Cover photos © Eric Isselee; D_M; Tetiana Rostopira / Shutterstock.com

Publikace vznikla ve spolupráci s Českým svazem ochránců přírody.

ISBN 978-80-253-4706-5 (epdf)

ISBN 978-80-253-4707-2 (epub)

ISBN 978-80-253-4708-9 (mobi)

Škoda,

že nemáme pejska

„Můžu si přidat?“ zeptal se Ondra. Dneska totiž byly k večeři buchtičky s krémem, které má opravdu rád. „Ale jen trochu, ať nemáš na noc těžký žaludek,“ odpověděla maminka s úsměvem. Ve skutečnosti byla ráda, že mu tak chutná.

„Škoda, že nemáme pejska,“ povzdechl si Ondra s plnou pusou.

Maminka jen pokrčila rameny a zvedla se, aby v kuchyni umyla svůj prázdný talíř.

„Kdo by se o pejska staral, když jsme celý

den pryč? Já jsem v práci a ty chodíš do školy.“

„Tak bych si ho bral s sebou,“ řekl Ondra, aby maminku poškádlil. Ve skutečnosti dobře věděl, že zvířata do školy nepatří. Jirka si jednou přinesl do školy morče a dostal za to poznámku.

Maminka jen zavrtěla hlavou. „Kdybychom bydleli v domě se zahradou, to by pejsek mohl pobíhat venku, ale v bytě to je s pejskem těžší. Musí se pravidelně venčit, krmit, česat a vodit k veterináři na očkování.“

„Já vím!“ povzdychl si Ondra, ale o čtyřnohém kamarádovi snít nepřestal. Nejráději by měl takového, jakého nikdo jiný nemá. Aby byl něčím zvláštní. Třeba, že by uměl létat nebo by v lese vyčmuchal houby a houbaření by pak bylo rychlejší. Když myslel na houby, vzpomněl si na babičku a dědu. Mají chatu v Beskydech a někdy ho tam

berou s sebou. Třeba by pes mohl být tam, když nemůže být v bytě. Ondra byl tak zabraný do svých myšlenek, že si ani nevšiml, že už má zase snědeno.

„A už alou do koupelny a pak rovnou do postele. A vyber si, co si budeme číst.“

Ondra i maminka milují knížky a čtou si každý večer před spaním. Ondra vybere knihu, ze které maminka přečte dvě pohádky nebo dvě kapitoly, a Ondra pak za odměnu předčítá mamince. Aspoň jednu kapitolu. Je to jejich společný rituál, na který se oba moc těší.

Sotva se za Ondrou zavřely dveře koupelny, zazvonil telefon. Ondra byl odmalička zvědavý. Chtěl poslouchat, s kým a o čem si to maminka povídá, ale teď vůbec nic neslyšel. Na chvíli zaváhal, jestli se nemá do kuchyně vrátit, ale pak si řekl, že když si s čištěním zubů pospíší, tak možná ještě něco zaslechne. A potom se hned bude číst. Napadlo ho, jestli

si i pejskové čistí zuby nebo jestli si mohou čist. Věděl, že je to hloupost, ale jeho vysněný pes by uměl úplně všechno.

Když byl umytý a převlečený do pyžama, dorazila za ním do pokojíčku maminka.

„Kdo to byl?“ zeptal se nedočkavě Ondra.

„Kdo kde byl?“ nechápala maminka.

„Kdo ti volal?“ upřesnil Ondra.

„Jo tak. To byla babička. Prý by si tě s dědou rádi vzali příští týden na chatu.“

„Vážně?“ zaradoval se Ondra. Nenadchlo ho ani tak to, že pojedete s prarodiči na chatu, jako spíš samotný fakt, že zavolali. Před chvílí přemýšlel o tom, že by mohl být pes u babičky a dědy na chatě, a oni pak zavolali. Třeba se mu takhle splní každé přání.

„Prý půjdete někam na houby. Už začaly růst. Já ale musím zůstat doma. Musím do práce.“

„Opravdu?“ divil se zase Ondra.

„Opravdu, musím dopsat zprávu z poslední kontroly a vyplnit nějaké formuláře. Na chatě to znáš. Zvládneš to i beze mě! Přijedu za tebou o víkendu,“ snažila se ho povzbudit.

„Ale ne, to jsem nemyslel,“ vykřikl Ondra vzrušeně a pro jistotu se na posteli i postavil. „Před chvílí jsem myslel na to, že bych mohl jet k babičce a dědovi na chatu. A že bychom mohli jít na houby.“

„Teď si ze mě děláš legraci, vid’?“ smála se maminka.

„Nedělám. Ale to hlavní teprve přijde! Chtěl jsem mít psa, který bude ty houby hledat místo mě. Nebo by mohl umět létat.“

Teď se maminka rozesmála úplně nahlas. Dostala takový záchvat smíchu, že nemohla přestat.

„Nesměj se!“ okřikl ji Ondra dotčeně. „Když se mi splnila dvě přání, může se mi klidně vyplnit i to třetí!“

Maminka se přestala smát a pokývala hlavou. „To klidně může! Ale nejdřív se na to musíš pořádně vyspat. Už sis vybral, co budeme dneska číst?“

Ondra přiskočil k policiče s knihami. Včera dočetli knížku o indiánech. Teď by to chtělo příběh o pejskovi, aby byl dobře připravený, kdyby se k němu nějaký skutečně nějak dostal. Je úplně fuk, jak se to stane, hlavně když bude mít psa.

„Co tuhle?“ zeptal se Ondra a ukázal mamince knihu s velkým psem na obálce.

„To vypadá zajímavě,“ pokývala uznale hlavou maminka. Jako první byla se čtením na řadě ona.

Na výtvarném táboře

Druhého dne se Ondra hned po probuzení pustil do pečlivého prohledávání pokoje. Doufal, že tam najde psího kamaráda, kterého si tolik přál.

„Co tady lelkuješ? Honem se oblékni, za čtvrt hodiny musíme vyrazit!“ připomněla mu maminka.

Volno, na které měla v práci nárok, nestačilo na celé prázdniny, a tak býval Ondra v létě také u prarodičů nebo na táboře. Letos už na druhém. Nespál tam jako na tom